

MONTA EZERGAILE

**

Kas nu vairs īpašs var notikt,
Jau redzējām šā un tā -
Gan liliputu cirku,
Gan mērniekus Slātavā...

Pie ābelēm piestājas bērni -
Pie vienas, pie otras, pie trešās...
Jo ne tikai māte un tēvs,
Jau pamāte ārzemēs svešās.

Tek gailītis "beztolka" mūžu
(Kā aizgriezts krāns pil un tek),
Un esam jau pieraduši,
Ka, Dievs, Tava zeme deg.

**

Tur aiz Zaķusalas, otrā pusē
Sākas ceļš...
Es gribu mājās!
Tur, aiz Zaķusalas, otrā pusē
Man vēl māte ir.
Vēl ir!
Tur, ne vašbjodā,
Var rasā mazgāt kājas.
Tas nav tālu!
Tas tepat vien ir.

Tikai maize dienišķā
Nez kāpēc dzīvo Rīgā.
(Tas ir labi – Rīgā.
Tas nav Dublinā)

Galvu augšā,
Redz, kā saule spīgo!
Viens un div', un viens un div'
Un raidaidā!

* *

Āboli zarā zarājas,
Tā augustā vajag. Tā klājas.
Bet trusiki vienkārši karājas.
Ābelē arī. Aiz mājas.

Bumbieri baigi bumbojas
Un neatbild, ja ko prasi,
Bet trusiki tikai rumbojas
Ap bumbieres zaru kā asi.

Plūmes gan plīst, gan plūmpējas,
Gan reizēm par vardītēm šķietas,
Bet trusiki tālāk nepiedalās.
Jau uzvilkti uz vienas vietas.

* *

Kad mana dvēsele ar tavu satikās,
It visos luksoforos dzeltens mirkšķinājās,
Un rožu ziedlapas no gaisa bira,
Un pulksteņi un kompjūteri stājās,
Un laiks bij' apstājies,
Un ūdens netecēja...
Sirds tevi pazina, bet zināja, ka garām -
Kā vilcieni, kas nāk viens otram pretī,
Un tuvu, tuvu paralēlās sliedes,
Bet maršruts katram savs
Un laika grafiks ciešs...

Tik mirklis stacijā, kur ziedlapiņas birst,
Un visos luksoforos dzeltens, dzeltens...
Stāv vilcieni, stāv pulksteņi,
Briest plūmes, rozes zied...
Es mīlu tevi. Zvaigžņu lietus līst.
Ir augusts. Esam tuvu debesīm.

TAS ELFS, KO ES MĪLĒT NEDRĪKSTU

(limeriks, veltīts darba devēju praktikantam Anglijā)

Tas elfs, ko es mīlēt nedrīkstu,
Zem īves un āmuļiem sēd
Un halucinogēnas sēnes
Pilnām saujām ēd...

Un uzkož vecas pazoles,
Un laimīgs laižas pa gaisu,
Ar laumiņu galviņām piekrāvis
Neīstās krāsas maisu.

Viņš meklē manu dvēseli
Šķīrbā pa kreisi aiz poda
Un, noķēris vecu vaboli,
Par netīru plīti to soda...

Viņš runā sengēlu valodā,
Es nesaprotu ne nieka,
Bet tārpiņš, kas angļu vārdnīcu grauž,
Apčurājas aiz prieka!

Viņš Darelu lasa un briežus mīl,
Un parasti trijus uzreiz,
Un tas viņam labi izdodas,
Nav (cenzēts, cenzēts, cenzēts)...

Viņš piekož sirdis pie kafijas
Un izspļauj dažas, ja gribas -
Tas elfs, kuru mīlēt es nedrīkstu
(Bet drīkstu - ar pirkstu ribās!)